

ΑΠΟΨΕΙΣ**Όταν η κριτική μπαίνει
στα εισαγωγικά...**

Μια σειρά εκδηλώσεων, που είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε στο πρόσφατο παρελθόν — μια απ' αυτές αφορούσαν το θέατρο — μας έπεισαν, ότι στον τόπο μας η κριτική δεν έχει ούτε παρόν ούτε μέλλον. Όλοι την αναζητούμε, όλοι την θεωρούμε απαραίτητη και σωστική· με την προϋπόθεση όμως, ότι εμείς θα είμαστε πάντα εκτός, ανέπαφοι κι ανενόχλητοι.

Η ΚΡΙΤΙΚΟΣ μας Νόνα Μολέσκη σε σημείωμά της, που δημοσιεύσαμε στις 16 του Μάη, ασχολήθηκε με το έργο της συγγραφέα Ρήνας Κατσελλή «Ξενιτεία» και την σκηνική παρουσίασή του από τον ΘΟΚ. Η κριτικός υποστήριξε, ότι η συγγραφέας είναι συνεπαρμένη από την ιδέα του ορθόδοξου μοναχισμού, ότι στο έργο υπάρχει αντίφαση ιδέας και φόρμας, ότι η κα Κατσελλή θέλει να προχωρεί ταυτόχρονα σε δυο δρόμους, εκείνο της φιλοσοφικής αφαίρεσης και τον άλλο του ιστορικού χρονογραφήματος και άλλες απόψεις για το κείμενο και την παράσταση. Ουσιαστικά, η κα Μολέσκη υποστήριξε μια άποψη που υπήρχε από πριν και η οποία κράτησε την «Ξενιτεία» για μια μεγάλη περίοδο μακριά από τη σκηνή του ΘΟΚ. Αυτά είναι πράγματα γνωστά και αυτά άλλωστε ώθησαν τη

συγγραφέα στην έκδοση - διαμαρτυρία. **Μ.Π.**

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ προσεκτικά τόσο την κριτική όσο και το σχόλιο στην κριτική, διαπιστώνουμε ότι η Νόνα Μολέσκη διατύπωσε την άποψη της κριτικά και αυστηρά, αλλά πάντοτε μακριά από οποιαδήποτε κακοπιστία και εμπάθεια. Δεν συζητούμε εδώ πόσο σωστή ήταν η κριτική γιατί η κριτική ποτέ δεν διεκδίκησε την απόλυτη αλήθεια. Το θέμα βρίσκεται αλλού. Και στην προκειμένη περίπτωση, στον τρόπο και το ύφος που απάντησε η συγγραφέας στην κριτική, στον τρόπο που αντικρύζεται η κριτική.

ΑΣΦΑΛΩΣ η συγγραφέας έπρεπε να απαντήσει εφόσον ένιωθε ότι η κριτική την αδικεί. Όταν όμως, καταφεύγει στην ειρωνεία, όταν μιλά για βλάσφημη παρανόηση και «περίεργη» κριτική, όταν βάζει την κριτική στα εισαγωγικά δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να αποδεικνύει τη δυσχέρεια της κριτικής τον τόπο μας.

ΠΡΕΠΕΙ να πούμε όμως, ότι πάνω απ' όλα — και τα έργα και τους δημιουργούς και την επώνυμη κριτική — λειτουργεί το ίδιο το κοινό, που αποτελεί το πιο μετρήσιμο και αντικειμενικό κριτήριο.